

WIJDINGSOCHTEND

26 november 1954.

Door ziekte van ons medium, onze vriend Karel v.d. Nagel, waren wij helaas niet in de gelegenheid een opname te doen, doch hebben daarvoor in de plaats de aanwezigen doen horen de eerste gedeelten van twee wijdingsochtenden, die wij reeds het vorig jaar via ons medium in kleinere kring hebben gehoord en opgenomen, doch nog niet hebben kunnen uitwerken. Wij hadden hierdoor toch een zeer geslaagde avond en de aanwezige vriendinnen en vrienden toonden zich zeer voldaan over het gebrachte, dat wij in dit verslag woordelijk en geheel weergeven.

Goedemorgen vrienden.

Ja, nadat u dan een stukje wijsheid in blik gehoord hebt (voor de aanvang hadden wij even iets van een band laten horen) ligt dan voor mij weer de taak deze wijdingsmorgen voor u te openen. En het is voor ons altijd een probleem, het probleem hoe zullen wij de wijding brengen zonder ten onder te gaan in het dogmatische van wijsheid of het magisch karakter van een semireligieuze plechtigheid. Wij hebben altijd gekozen uit de meest uiteenlopende richtingen, die wijsheid die ons toch lijkt te zijn de kern, de kracht als het ware van het menselijk zieleleven, het summum van menselijke bewustwording en van menselijk inzicht.

Nu zult u ontdekken dat wij, wanneer de omstandigheden daarvoor gunstig zijn, zo nu en dan van dit ons vastgrijpen, ons vastklampen aan uw zuiver menselijke bewustwording, af zullen stappen. Uiteindelijk biedt ook onze wereld veel schoons, veel waars, veel groots dat toch ook nog in uw woorden en uw taal kan worden uitgedrukt. Het is misschien een experiment, want beelden onder woorden brengen is moeilijk, maar dat experiment wil ik dan toch deze morgen met u hier wagen. Wij hebben leraren, meesters zoals men ze wel noemt, lichtende krachten uit de sferen, hoger gelegen dan de onze, gedreven door broederliefde, tot ons komen om ons het pad te wijzen. En één hunner heeft ons gezegd, schijn is het wezen van het leven, schijn en nogmaals schijn, want niets is werkelijk zoals men het ervaart en geen kracht bezit die grootte die men er aan toekent. De wereld kan besloten zijn in een korrel zand en een korrel zand kan het heelal vullen, een stofje dat dwarrelt in een zonnestraal kan meer kracht in zich dragen dan miljarden van zonnen tezamen. En toen heb ik hem gevraagd: Maar meester, wanneer dat zo is - gij zegt het en dus zal het wel zo zijn - hoe moet ik mij dat dan voorstellen? Waar zit dan het goddelijke waar wij toch allen heen streven? Toen heb ik dit antwoord gekregen, en daarop wil ik dan deze morgen onze eerste bespreking bouwen: Er is geen enkel partikel in het heelal dat niet is God, er bestaat zelfs geen ledige ruimte die door haar zijn alleen is God. God is in alle dingen en wanneer wij God niet zien daarin, dan is dat onze fout want wij kennen de dingen niet. Wanneer je je dat realiseert, dan zul je eens uitgaan in de grote, gloeiende woestijn van licht, die betekent vernietiging van het zijn zoals je het kent en van de vorm waarin de kleur wegvlaakt en geen geluid meer wordt gehoord.

En wanneer je dat hebt kunnen begrijpen en aanvaarden, dan zul je ontdekken dat God voor jou identiek is met je eigen wezen, ontdaan van alle dingen die jezelf in gedachten eraan vastgehecht hebt.

Het is een tijdje geleden dat ik deze les gekregen heb en ik ben er over na gaan denken. Hoe kan dat zijn, hoe kan het zijn dat ik God ben, omkleed met misvattingen en gedachten? Ik ben toch geen God. En toen heb ik het eindelijk gedacht te begrijpen. Ik weet dat mijn begrijpen nog onvolledig is, maar dit is dan de conclusie die ik bereikt heb hierover: Ik kan nooit buiten mijzelf leven, evenmin als u, mijn vrienden. U denkt het nu wel, maar u kleurt toch de hele wereld, alles wat u beleeft en aanschouwt met uw eigen wezen. Alleen door het zien, door het aanraken, door het horen, door het aanvoelen, het begrijpen, maakt u de dingen tot een deel van uzelf. En daarin ligt vaak onze grootste fout en ook onze grootste kracht, want juist doordat we al deze dingen tot deel van onszelf maken, kunnen we er mee werken, kunnen wij streven en blijven we niet vastkleven in het drijfzand van tijd, van ongericht en tomeloos denken. Maar er komt een ogenblik dat het denken genoeg heeft gedaan en dan kunnen we niet deze wereld prijsgeven, dit wereldbeeld dat we onszelf hebben opgebouwd, we vinden doodgewoon niet de kracht om te offeren, wij kunnen niet alle schone waan die wij rond ons

wezen hebben gedrapeerd als een koningsmantel, prijsgeven. We kunnen geen afstand doen van de troon die we ons bouwden uit kennis en bezit, we durven niet begrijpen dat het laaiend vuur van hartstocht, passie en prikkel uiteindelijk niets anders was dan een uitlaat voor overvloedige krachten, we denken dat het hoort bij ons leven, we willen tronen en vorstelijk zitten te midden van de schepping, heersers van onze sfeer, heersers misschien van de wereld of van het leven, kenners van geheime wetten en krachten en wij begrijpen niet dat we juist daardoor onszelf onkenbaar vermomd hebben en onszelf niet kunnen leren kennen.

En daarom kan ik begrijpen wat mijn meester bedoelde toen hij sprak over die woestijn van licht. Dat licht heeft een naam, die naam is "waarheid", geen gedeeltelijke waarheid, geen waarheid onder voorbehoud, geen gerichte waarheid maar een absolute waarheid, een waarheid die alle waan doet verbleken, alle schijn doet wegvallen. Toen heb ik me voorgesteld wat er met mij zou gebeuren, indien ik in het licht van die zon van de waarheid zou staan. Er zou niet eens een skelet overblijven, hoogstens nog één vragende gedachte, "ben ik?" U zult begrijpen dat dit een groot probleem betekende voor mij, want ik ben dan toch net als u ervan overtuigd dat ik goed doe, ik ben net als u ervan overtuigd dat ik toch het beste tracht te bereiken. En in het licht van deze wijsheid moest ik toegeven dat het voor God niets is. Misschien kunt u zich enigszins indenken hoe verward ik mij gevoeld heb, hoe ik mij afgevraagd heb: als er dan geen waarde is, waarom ben ik dan nog, waarom kan ik mijzelf dan niet vernietigen? Wanneer dit alles maar waan is, waarom speel ik dan dit waanzinnige schimmenspel en kan er geen afscheid van nemen? En als het voor God niets betekent, hoe kan ik dan ooit hopen God te bereiken? En dat probleem heb ik in mijn gedachten opgezonden naar mijn meester. En er is een antwoord gekomen, u zou het misschien een inspiratie noemen. Het antwoord is dit: Niet wat u zijt is van belang, ja zelfs niet wat u doet, wat u zich voorstelt te zijn is van geen belang, want dit alles is een droombeeld dat zal verbleken, maar één ding is werkelijk en dat is het leven in uzelf. In u schuilt de waarheid en de kracht, in u wordt uw eigen wezen als deel Gods geuit. En dit deel niet te verloochenen maar te bevestigen met elke daad en elke handeling, wetende dat hij op zichzelf misschien niets en nietig is, dat is de waarde, dat is de kracht van het leven en dat is het doel van het zijn. De God die ook in ons woont te bevestigen, totdat ons wezen is niet de tronende vorst van de schepping, maar het nietige deel van de goddelijke kracht, geuit in zijn zuiverste vorm.

Er zijn vele wegen om dat te bereiken, zo onnoemelijk vele, dat het moeilijk is om daaruit een keus te doen. En toen heb ik gevraagd, want ach, wij kennen nu eenmaal telepathie en onder omstandigheden krijgen wij antwoord op onze gedachten: meesters - want er zijn er meerdere - ik weet niet wie van U de grootste is, wie van U de wijste is, maar ik vraag U: welke weg moet ik gaan? En het antwoord is geweest: Er zijn geen meesters, geen onzer is groter en machtiger dan de ander, want ziet, we zijn u gelijk en geboren uit dezelfde kracht, deel van hetzelfde wezen. Wilt u weten welke weg u moet gaan? Ga dan de weg van het leven. En daar heb ik wéér lang over na moeten denken, heel lang. Wat is eigenlijk de weg van het leven? Toen heb ik het begrepen, het is de zware weg, het is de moeilijke weg, dat betekent dat je niet het recht hebt om jezelf af te sluiten van de mensheid en van het leven, dat je je niet mag terugtrekken in een geheim hoekje om daar te mediteren, vol bezonkenheid, geborgen tegen de gevaren van een wereld met al haar hartstochten, al haar lusten. Dat betekent dat ik mij niet mag verbergen in mijn eigen sfeer en gelukkig zijn in een land van zonnen en bloemen en vlinders, dat betekent dat ik steeds weer moet gaan in het leven, of dat nu is voor mij het strijden met de demonen, het trachten u te leren, wetende dat mijzelf nog zoveel onbekend is en mijn wijsheid zo gering. Voor u is het misschien het beteugelen van een schuimende overmoed, het terugdringen van haat, het werkzaam maken van de krachten die in u zijn ten goede, ook al bent u zich bewust dat ze zo gering zijn. Het leven is de toversleutel die alle geheime, ongekende wegen opent in het Al. En welk van deze wegen het leven u ook doet gaan, wanneer u haar gaat oprecht en eerlijk strevend, dan staat aan het einde God. Dat is een vreugdige mededeling.

Toen ik dit begrepen heb, is er in mij een juichen ontstaan. Wanneer ik op aarde was geweest, had ik het misschien uitgedrukt in een halleluja, of misschien alleen maar in een ogenblik stil met stralende ogen voor mij uit te staren in een niet dat gevuld is met vrede en harmonie. Ik heb getracht om het uit te drukken in woorden, ik heb getracht om het voelbaar te maken niet alleen voor mij, niet alleen voor degenen die mijn sfeer delen, maar voor allen. Wie het

bruisende leven durft te ondergaan en toch onbesmet zich houden kan, die de lusten neerdwingt en de menselijke onvolkomenheid terzijde weet te schuiven, wie nederig de volmaking tracht te bereiken, zonder één aanraking van het leven te schuwen, die heeft de weg gevonden die de voleinding betekent. En dit heeft voor mij wéér bevestigd die grote waarheid die als grondslag ligt van alle Christelijke denken, geloven en hopen.

Jezus heeft in Zijn leven getoond dat men slechts door het leven te aanvaarden, het leven kan overwinnen. Hij is gegaan tussen de Samaritanen, Hij heeft de lichte vrouw beschermd, Hij heeft de Farizeeër veroordeeld, Hij heeft Zijn belasting betaald en Hij heeft geofferd in de tempel, Hij heeft de ondervragers geantwoord en Hij heeft gepredikt, Hij heeft genezen en doden opgewekt, Hij is gegaan door de volte van een druk politiek leven en Hij kon de kracht van de geest vrijmaken, wetende dat God in Hem leefde en dat Hij was de Zoon Gods, en Hij heeft dat bevestigd met een offer. Ook wij zullen onze levensweg moeten bevestigen met een offer, daar ben ik van overtuigd, maar onze meesters hebben ons wat licht gegeven op de weg, en we zullen die weg voortgaan tot aan het bittere einde, dat betekent gelijk de glorieuze verlossing. Ik weet niet of dit voor u iets betekenen kan, want het is onze wereld, onze wereld zo goed mogelijk overgebracht in de taal van de uwe, aangevuld met wat oude wijsheden en waarheden. En geloof mij, ik heb getracht u vanmorgen een sleutel te geven, u te bewijzen dat er trappen zijn, trappen die men moet bestijgen en die leiden tot een volmaking, waarbij het "ik" zoals wij het kennen teniet gaat. Eerst behoort daartoe het inzicht, inzicht is een groots iets, want het doet u begrijpen, het doet u verstaan en het geeft u de mogelijkheid om u in te voelen in uw wereld en uw plaats daarin te bepalen, het geeft u de mogelijkheid vooral uzelf te kennen in deze wereld, het kan u leiden bij alle pogingen om uw eigen krachten te versterken en zegenrijk werkzaam te doen zijn in uw wereld.

En na het inzicht komt het vertrouwen. Vertrouwen moet men hebben in de krachten van licht en de liefde Gods. En wanneer men ook deze trede eindelijk overwonnen heeft, dan blijft ons niets anders meer over dan de liefde, niet het geloof. Het geloof is een weten in ons dat onbewijsbaar, zonder verdienste is, ja, het is een uiting van eigen wezen. En de liefde die universeel is, die niet voor zichzelf vraagt, die niet begeert anders dan te schenken, op te gaan in de schepping en de Schepper. Dit moet wel de laatste schrede zijn, want hoe zullen wij, zonder deze liefde voor God en diens schepping, onszelf prijs kunnen geven? Drie treden, drie grote treden die voeren naar de tempel en in elk een ongeteld aantal mogelijkheden, een ongeteld aantal schreden, in elk ongetelde levens. Zolang wij niet van de ene tree op de ander kunnen stappen, zijn we gebonden aan een lot, wervelen we rond in een eeuwigdurende herhaling. Wanneer we de grens overschrijden tussen de ene trede en de andere, wordt ons een nieuw bestaan en een nieuw leven. En de laatste trede overwint, is in God en met God.

Ik geloof dat ik zo voldoende gezegd heb en het onderwerp lijkt mij niet alleen voor een wijdingsochtend geschikt, maar ook voor een meditatie. Moge het ons gelukken deze trede te bestijgen, opdat wij niet slechts zijn broeders en zusters, geboren uit eenzelfde Schepper, maar een eenheid in deze Schepper, delende al, wetende al, niet handelende dan door de Schepper. En daarmee dank ik u voor uw aandacht en geef ik het medium vrij en kunt u na een kortere of langere pauze - dat moet uzelf beslissen - met andere sprekers de bijeenkomst verder voortzetten. Ik wens u verder ook nog een prettige, zonnige zondag.

EEN LANDSCHAP IN DE SFEREN

Goedemorgen, of beter gezegd, sedert enige minuten, goedemiddag vrienden.

Wijdingsochtend, ja, moeten we eigenlijk nog zo'n beetje verder gaan met de wijding? Maar ik laat het toch ook aan u over als u nog een woordje mee wilt spreken. Ik zou zeggen, laten we het nu niet direct bij vragenstellen houden, hè? Laten we een klein beetje in de richting blijven van de aard van de bijeenkomst. Maar vertelt u eens, heeft u nog iets bepaalds waar u wat over moet horen of wilt u het aan mij overlaten? U mag zelf beslissen.

Reactie: Voorzitter. Ik krijg net een seintje van onze gastheer en die zal spreken namens de hele kring, we laten het aan u over vriend.

Antwoord: Nou, daar ben ik erg dankbaar voor. Hoe heet dat ook weer zo deftig? Hartelijk dank voor het in mij gestelde vertrouwen. Ja, en als we dan eenmaal aan het praten gaan, dan geloof ik verstandig te doen om eigenlijk eens een keer te spreken over een paar dingen die zo meer in de beschrijvende lijn liggen. Per slot van rekening, mijn voorganger die heeft het helemaal gehouden in de stijl van onze sfeer, laat ik mij daar voor de aardigheid eens bij aansluiten. Weet u, bij ons is natuurlijk ook een landschap. En wat zou u er nu van zeggen als ik u nu probeerde een klein inzicht te geven in dat landschap. Voelt u daar wat voor?

Reactie: Ja. (algemene instemming)

Antwoord: Nou, om te beginnen ga ik u natuurlijk niet door alle fasen heenvoeren, dat zou me veel te lang duren, en ik wil ook niet gaan spreken over alle exotische dingen, die er ook zeer zeker in onze sfeer te vinden zijn, maar ik wil u doodgewoon meenemen naar een klein heuveltje. Want die sfeer van ons daar zijn bergen en heuvels, evenzeer als bij u. En wanneer u dan zo op dat heuveltje staat en u kijkt rond u, dan heeft u zo'n idee of dat eigenlijk de wereld zich oneindig uitstrekt, er is geen horizon zoals u dat kent, er is een oneindigheid.

Op een gegeven punt hou je op met zien, maar je voelt dat er nog veel en veel meer achter ligt. En als je die verte dan zo ziet, zie je daar zo'n blauw-wazige bergtop, soms gekroond met sneeuw, soms zie je ergens nog wel iets wat lijkt op de ingang van een sombere ravijn, maar dat is ver weg. En dan kijk je rond je heen, en ja, hoe moet ik u de weelde beschrijven van kleuren? Stelt u zich voor een grote vlakte waarin de seringenbomen staan, seringenboom na seringenboom, sneeuwig stralend wit soms, soms overwaasd met een violet dat schijnt te tintelen en te leven, soms overgaande, wat u hier op aarde geloof ik niet kent, in een goud van smeltende honing, een lichte bruine bijtint, maar het leeft. De bloemen zijn wat groter dan u ze gewend bent. En het is daar in die struiken een voortdurend komen en gaan van vogels en vlinders. Vogels die in hun veren een feestdos schijnen te tonen, die haast ongekend is.

Het glanzig stalig blauw van een kolibrie met de lichte, tere bijtinten die er verworven zitten in de buikveren, die ziet u hier wat groter. U ziet ze met goud en met rood en met purper en karmijn, u ziet ze stralend geel en van een zon doorvlochten oranje, in de meest wonderlijke dops en tinten zwerven ze daar rond, de vogels van de sfeer.

En wanneer u dan verder zou willen gaan en uw blik over dit bos vol fantastische kleurenpracht zou laten gaan, dan vindt u een weide, een weide die groen is, maar met het diepe groen van een smaragd en het lijkt of het vonkende vuur van een edelsteen hier verborgen zit in het gras en het soms piekende lichtstralen uitschiet en zó ook deze weide maakt tot een verrukking. En daarin bloeien de bloemen, vreemde vormen soms, vormen die u zich hier op aarde niet voor kunt stellen, schijnbaar haast symmetrisch en toch van een voleinde vorm en lijn, zo heerlijk en zo mooi dat je jaren verzonken zou kunnen blijven, alleen in de aanschouwing van zo'n klein wonder van volmaking in lijn en kleur. En dat is dan nog maar het tapijt waarover uw voeten wegschrijven. De hemel kent niet het blauw dat u kent, het is niet het zonnige blauw van een hemelkoepel op een zomerse dag, het is niet het wazige blauw dat u soms ziet wanneer de wolken drijven en stapelend aankomen als grote gevaarten, het is een blauw dat haast niet te beschrijven valt. Het lijkt transparant en erboven staan sterren, sterren die zijn van kleur steeds weer veranderende wentelende bollen, groots en machtig, die wij weten, te zijn levende wezens zoals wij. En zo ligt daar dan dat land vol schoonheid.

En wanneer wij verder kijken, dan zien wij bossen van statige dennen en ceders, we zien de reuzenvorm van de sequoia ten hemel streven en overall ruist en ritselt het alsof alles in één voortdurend "om mani padme hum" verenigd is in een lofzang, het kleinood geboren uit God, dat deze wereld heeft geschapen. Wonderlijk is het om daar te zijn. Wanneer men daar het eerst binnenschrijdt, dan is het of al die kleuren haast verdoven. Er is geen geur op aarde die beschrijven kan de zoete, haast onopvallende en toch zo doordringende reuk die in dit schone natuurgebeuren voortdurend wisselend van frequentie en accent, u voortdurend omringt en u steeds weer ook daarin nieuwe zintuigelijke verrukking schijnt te beloven. Zo is onze wereld.

En wanneer u zoekt naar de woningen van de mensen, dan staan ze daar vaak wonderlijk ijl en fragiel gebouwde woningen, droomsloot gebouwd in een lang leven van streven en wensen, kronende misschien een bergtop of liggende geborgen en beschut in een vallei, omringd, ja soms overwoekerd door rozen die op zichzelf reeds een wonder zijn. De beekjes schijnen gemaakt te zijn van vloeibaar diamant. Het is een dromenland, het land van ons. En wanneer je er bent dan lijkt het alsof je wandelt in een wereld vol onwerkelijkheid. Gebouwd uit

duizenden gedachten, verlangens en idealen is er een wereldje ontstaan dat niet vergeleken kan worden met iets ergens in het Al. Het is als het ware de vervulling van al onze stoffelijke wensen. En wanneer we daar gaan, dan zien we soms anderen die statigjes schrijdend of vluchtig en luchtig spelend onder de bomen doorgaan, stoeien op de wei en wanneer we goed luisteren dan klinkt soms uit de verte een plechtig gezang of de eentonige en toch boeiende melodie van een rietfluit. Sprookjesland van Pan, herboren in een andere wereld dan de uwe, herboren in een nieuw zijn. En lang kan het duren voordat men deze verrukking eigenlijk gaat leren prijsgeven, voordat men er zoveel aan gewend is dat men dit toch weer als normaal beschouwt. Ja, en wie dat doet die gaat verder en dan lokken die verre bergen. Dan doolt men door de soms sombere ravijnen die toch ook weer een eigen schoonheid en belofte verbergen. Dan gaat men tot aan het einde van dit wereldje, waar de stralende kracht en de trekkende orkaan van de tijd voorbij schijnt te stormen en uitdaagt om mee te vliegen naar een ongekende verte. Een wonderlijk land. Maar veelal heeft men de moed niet zich uit dat land te begeven daar, in dit kokende niet, dat voert naar een andere sfeer en een ander bestaan.

En dan zoekt men verder en in de bergen daar staan soms de stenen tafels, daar zijn de amfiteaters gebouwd en u zit aan met de anderen in een maaltijd van broederschap. En dan gaat u weer verder, hoger nog, en daar waar de natuur als het ware een school gebouwd heeft, daar wil soms een tintelend licht spelen op een rotsblok, een licht dat zich ontvouwt en ontplooit totdat het is een gestalte, een mens of een geest. En dan klinken er woorden en dan rijzen er in je gedachten beelden die je niet meer zou durven zeggen, dan word je doortrokken door een nieuw verlangen en een nieuwe vrede, dan worden de raadselen ontsluitend van het leven, dan voel je je steeds nader getrokken tot het grote enorme middelpunt, dat is de kennis van God in al deze dingen. En wanneer je dan teruggaat, geladen met kracht en met wijsheid, wanneer je vervuld bent van een nieuw weten, met een nieuw enthousiasme en een nieuwe geest, ja, dan moet je verder gaan, dan kun je niet meer blijven in het rustige, vredige, harmonische land. Dan daal je af, dan doorstreef je sferen die somberder en duisterder zijn, dan probeer je hun te vertellen dat het bleke licht nog niet is de voleinding van vreugde, dat die hei, al bloeit ze nog zo mooi, dat deze bloemen slechts een schaduw zijn van je eigen wereld, dan probeer je hen, die dolen in de mist, te trekken door je licht en door je kracht en hen te leiden met een zachte hand, opdat ze het bewustzijn vinden dat ook hun het mogelijk maakt om in onze wereld binnen te treden. Dan ga je naar de aarde, dan spreek je met de mensen, dan probeer je je hele wezen bloot te leggen voor hen, dan probeer je om te leven in anderen. En dan keer je terug en dan is het weer zoet voor een ogenblik te rusten.

Wonderlijk land vaak, die sfeer van ons, een land waarin de bergen van vandaag niet de bergen van morgen zijn, waarin een enkel ogenblik een weide in een woud en een woud in een weide veranderen kan, altijd vol van nieuwe verrassingen, vol nieuwe schoonheid en altijd vol van vrede, en voor degenen die het luisteren kunnen en horen, vervuld van een vreemde, zachte melodie die nog nooit eigenlijk beschreven is, een melodie die samenvloeit uit al die kleuren, uit al dat leven, uit al dat streven en al dat verlangen, een melodie die in jezelf klinkt, nooit op een muziekinstrument gemaakt, niet te vergelijken met een orgel of met bazuin, niet te vergelijken met een zacht strijkinstrument of met de ietwat doffe toon van een houtblaasinstrument. Ik weet niet wat het is, ik kan het niet beschrijven, want het is helder en doorzichtig en eenvoudig, klaar, en het lijkt of het je wat vertelt. En als je luistert dan komen er nieuwe beelden van andere werelden, als je luistert dan zie je een slagveld waarop de kracht van het licht het duister steeds verder terugdrijft. Begrijpt u waarom we zo graag in onze wereld zijn? En begrijpt u waarom wij tot u komen? Dat ligt in onze sfeer, in ons land.

De Hollanders werden door het water tot zeevaarders gemaakt en zijn groot geweest. Onze wereld met haar diepe vrede, maakt ons tot strijders voor de vrede, strijders die geen wapen gebruiken, behalve verdraagzaamheid en een woord dat geplaatst wordt voor een ieder die het horen wil. Zij heeft ons gemaakt tot dragers van kracht die uitgaan om die vrede, die zo groot is, dat je ze niet meer voor jezelf kunt houden, verder te geven totdat de hele wereld, het hele Al ervan vervuld is. Dat is onze wereld, een wereld met een hoop problemen, zeker, ook wij hebben nog niet de volmaaktheid en ook voor ons zijn er altijd weer raadselen, ook wij zitten vaak te piekeren, te puzzelen en te denken om toch een uitkomst te vinden, ook wij bouwen ons soms laboratoria om proeven te nemen, ook wij kennen bibliotheken, we studeren vaak heel veel, maar het is allemaal maar het resultaat van die vrede, die vrede die zo groot is, dat we niet anders kunnen doen dan streven naar grotere vrede voor meer wezens.

En ik weet niet of u vindt dat zo'n beschrijving past op een wijdingssochtend, maar aan de andere kant is het misschien wel eens aardig dat u begrijpt wat voor een wereld dit is, dat u het misschien aanvoelt, dat u begrijpt hoe de wind van de eeuwigheid met ons speelt als de wind op aarde met een vogel die met stilstaande wieken zich door de luchtstroom voort laat drijven. De vrede uit het AI, de liefdekracht uit het AI, houdt ons als het ware op en doet ons verder gaan en dwingt ons haast om voort te rijden. En toch, aan de andere kant, er is altijd vrede en altijd rust. Wat er aan problemen zijn, die pijnlijk zijn en bitter zijn - en die bestaan er - die leven in onszelf. Rond ons is een wereld geschapen die we zouden kunnen noemen de stoffelijke volmaking, het beeld van een ideaal zijn op een ideale wereld, bevolkt door ideale wezens. Nou, nu heb ik u een en ander verteld. Ik weet niet of u daar nog wat over vragen wilt, dan wil ik daar graag op antwoorden. Vindt u het zo voldoende? Nu ja, dan is er hier een vriend die misschien wel een ietwat vrolijker noot aan zal slaan, maar dat moet u hem niet kwalijk nemen, dat hij ook nog wel graag even aan het woord wil komen.

Vraag: Ik zou u willen vragen, waardoor komt die verandering? U zei: de wereld van vandaag is niet die van morgen, de bergen van vandaag zijn misschien morgen een wei.

Antwoord: Omdat onze wereld een gedachte is.

Vraag: Dus dat is een even persoonlijk ervaren als je eigenlijk hier van de wereld hebt, als wij hier op aarde hebben?

Antwoord: Ja, natuurlijk. Maar evengoed als u hier op de wereld heel goed kunt zien wanneer iemand een nieuw huis neerzet, zo kunnen wij heel goed zien wanneer iemand nieuwe gedachte gedacht heeft of wanneer een oud denkbeeld gestorven is. Dat zijn de veranderingen van onze wereld en juist daardoor blijft ze zo boeiend en zo schoon, ze leeft, en ze leeft zo snel dat wij dit leven waar kunnen nemen. Uw wereld lijkt vaak dood, en wanneer ze leven toont, dan is het een verschrikkelijk leven, dan bent u er bang voor, maar bij ons is het leven van onze wereld een vreugde. Is dit duidelijk?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: U heeft deze beschrijving zo mooi voor ons neergelegd, maar is dit een zuiver individueel ervaren van uzelf, of hebben met u meerderen deze ervaring....

Antwoord: Dit beeld wat ik u geef is een beeld zoals het gegroeid is uit het bestaan van een groep, het is dus opgebouwd uit een groot aantal individuele ervaringen die door deling van deze ervaring tot eenheid zijn geworden.

Reactie: O juist, dank u zeer.

Het tweede gedeelte van deze wijdingsdienst hopen wij bij een volgende gelegenheid ten gehore te brengen en in een verslag te verwerken. Hieronder volgt nu het eerste gedeelte van een andere wijdingssochtend, plus "het schone woord". Ook hiervan krijgt u later het tweede gedeelte te horen en/of te lezen.

LEVENSFILOSOFIE

Goedemorgen vrienden.

Op deze zondagochtend zou het misschien niet ondienstig zijn om ons een ogenblik bezig te houden met de juiste levensfilosofie. Uiteindelijk bestaan er duizenden verschillende wijzen om zich het leven voor te stellen, zijn er onnoemelijk vele voorstellingen geweest en zullen er nog zijn omtrent de verhouding tussen uw leven en wat men noemt het leven na de dood. Uit de aard van de zaak komt bij ons een ietwat andere visie op, die, hoe meer wij ons inlevend in de werkelijkheid, hoe meer de verschijnselen bijzaak en het leven zelf hoofdzaak wordt, voor ons eigenlijk de werkelijke waarde van het leven vooral, naar voren komt. En ik zou willen beginnen niet met spreuken of citaten, maar met de eenvoudige vaststelling van een feit.

De eeuwigheid begint niet na de dood, zij begint niet bij de geboorte. De mens in zijn werkelijke vorm en zijn werkelijk wezen is, is geweest, en zal zijn, uitgaande van een bron

wier duur noch omvang voor ons bepaalbaar is, en naar wij vast vertrouwen, terugkerende tot deze zelfde bron. Wij zijn ervan overtuigd dat leven niet betekent alleen maar stofleven. We zijn er nog meer van overtuigd dat leven niet te beperken is tot stoffelijke verschijnselen. Onze werelden kruisen elkaar en soms op een ogenblik van grote geestelijke rust, zult u dit, zij het onvolledig, kunnen ervaren. Wanneer u eenzaam bent komt er soms de stille rust waarin een stem schijnt te zeggen: Je bent me verloren, niet omdat ik van je ben weggegaan, maar omdat je niet begrijpen kunt het verschil tussen het leven en de uiterlijkheid van een stoffelijk bestaan. Wanneer er nood is en bitterheid zal het soms zijn of plotseling een onzichtbare hand u sterkt en verder leidt. Ziedaar de werkelijkheid die ook u zult kunnen en moeten ervaren. Het bewijs dat de dood niet de scheidslijn is tussen zijn en niet-zijn, is meerdere malen geleverd. En wanneer er één is geweest die met voortdurende nadruk deze feiten aan de menigte heeft voorgelegd, aan Zijn leerlingen verkondigd heeft met de nadrukkelijkheid, nogmaals, die haast zonder gelijkenis is in de meer moderne godsdienstige historie, dan is dat Jezus geweest. Waar drie uwer in Mijn naam verenigd zijn, zal Ik met u zijn. Is dat niet een bewijs dat Hij hier feitelijk vaststelt: "Misschien zult u Mij niet zien, maar Ik leef en kan met u zijn"? Of wilt u een meer tastbaar bewijs? Indien u gelooft in de Evangeliën, dan staat het er toch duidelijk geschreven: Jezus keert terug. Is u dat nog niet voldoende? Leest dan in het Oude Testament hoe de Geest, vaardig geworden soms, neerdaalt en spreekt met naam en toenaam, hoe de tovenaars soms worden verpletterd door het feit dat geen schijnvorm, geen holle schim, maar een werkelijke figuur voor een ogenblik terugtreedt in de zichtbaarheid.

Wanneer u de Bijbel gelooft, dan moet u eigenlijk geloven in dit voortbestaan, niet als een spel waarbij hier op aarde verdiend moet worden een soort entree voor een eeuwigheid, niet als een eeuwigheid die begint op het ogenblik van het sterven, maar als een eeuwige voortdrijving van zijn, waarbij soms de werelden anders schijnen omdat de vorm van het eigen wezen verandert. Deze grondbasis van alle geloof wordt vaak door de menigte foutievelijk spiritisme of spiritualisme genoemd. Zeker, het zijn namen die zich bezighouden, in hun aandoening althans, met de geest. Maar met het geloof als zodanig zelf kunnen niet slechts deze in verband gebracht worden, maar kan praktisch elk geloof, elke filosofie die over stoffelijke waarden heen grijpt naar het eeuwige, als even sterk vertegenwoordiger worden gezien. De doden, zo zegt men, zijn niet dood, zij leven. Ik zou het anders willen zeggen. Er is eigenlijk geen dood, er is geen absolute scheiding, want wanneer er een werkelijke, dood was, dan zou er meer moeten gebeuren dan alleen een ogenblik van pijnlijk heengaan, smartelijk vooral voor hen die achter moeten blijven en daarna een voortgaan van de relatie, alleen niet aanschouwd en begrepen en gezien door degenen die op aarde blijven, die vaak te zeer verkropt in hun verdriet zitten, afgesloten in een sombere kamer van overwegingen en gedachten, waarin ze het zonlicht van geestelijke vitaliteit en aanwezigheid niet door kunnen laten dringen. Het leven houdt niet op met de dood, de dood kan zelfs geen scheiding betekenen. De scheiding die er ooit kan bestaan, waar dan ook, ligt niet in de vorm van bestaan, zij ligt helaas in de vorm van bewustzijn die men voor zichzelf handhaaft.

En nu ik u dit naar voren brengen, mag ik daar misschien nog een paar woorden aan toevoegen die misschien buiten het wijdingsvolle gedeelte vallen en toch belangrijk zijn. Een mens op aarde die de dood van een ander ziet met ongeremde droefenis, die de dood van een ander ziet met misschien een vretend en verterend berouw, een mens die de dood beschouwt als een werkelijke en definitieve streep getrokken in een bestaande relatie, een afsluiting van de rekening, kan vaak zo onnoemelijk veel leed bezorgen aan hen die levend in de geest, vaak juist door deze sombere nevel waarmee zo'n mens zichzelf omgeeft, niet kunnen doordringen en in hun pogen zo vaak teleurgesteld worden, waar zij toch graag zouden willen zeggen: zie, ik leef en ik ben gelukkig. Vreemde wereld van mensen en van menselijke sentimenten. Is het dan het bezit dat u deert? Wat bezit kan u niet ontnomen worden? Is er één ding dat u in uw leven werkelijk bezeten hebt met de zekerheid het nooit te zullen verliezen, behalve de geest, de ziel die u gegeven werd door machten zo hoog, zo hoog en zo krachtig, dat zij zich aan uw blik en beoordeling onttrekken? Huis en haard, zij vergaan, ze worden verwoest en vernietigd. Geld en goed, eeuwige zorg om dat wat dreigt te slinken en ten onder te gaan, dat altijd teleurstelt en altijd nieuwe eisen heeft. Levensvreugde. Welke levensvreugde bestaat er buiten uzelf? Of het nu is het schitterend schouwspel van de natuur of het holle klatergoud van een avondstad, of het is de rumoerige luidruchtigheid van kermisvermaak, van de stille vrede van een kerkelijk mystieke sluimering, gedragen door

wolken van orgelmuziek, de vreugde van de beleving ligt in u, Dat is de enige werkelijkheid, een werkelijkheid, mijn vrienden, die door geen dood verbroken kan worden. Uzelf bent het enige, het enige dat reëel is en dat kan niet verloren worden. Denkt u misschien dat u een mens of zelfs een dier dat u lief gehad hebt of dat u heeft liefgehad, kunt verliezen? Denkt U dat werkelijk? Zij leven toch in hun werelden, reikende tot u, in uw bewustzijn terugkerende vaak met een zachte liefkozing die is als een streling uit een onbekend land gekomen op de adem van de wind. Deze dingen zijn onvergankelijk, want zo heeft de Schepper het in het begin vastgelegd in Zijn wetten en zo zal het gaan tot aan het einde van de dagen.

Men heeft mij soms gevraagd wanneer ik bij andere gelegenheden sprak tot u "Leeft dan een dier, leeft dat voort? Is er dan geen enkele mens die eeuwig ten onder gaat in de duisternis?" Dwaze gedachte aan ondergang en verlies. Al wat in God en uit God bestaat kán niet onder gaan. Slechts datgene dat u uzelf bouwt is vergankelijk. Want ziet, als een werveling trekt uw bewustzijn u mee van sfeer tot sfeer en u denkt te zien nieuwe werelden en nieuwe landen, u denkt te ervaren nieuwe smart en nieuwe vreugde en het is toch slechts alles hetzelfde dat er altijd was. Het is Gods schepping waarvan u een deel bent, onvergankelijk, onveranderlijk, evenzeer als u. Men heeft met lange stoet vaak de gevallen helden herdacht die ergens in een oorlog, om een of andere onnaspeurlijke reden begonnen, het leven hebben gelaten. Men heeft tuinen des doods aangelegd, waarin de eenvoudige steen wordt afgewisseld met het grootse beeldhouwwerk en het schitterend gebouwde grafmonument en men denkt dat dit de wijze is om hen die men dood noemt te eren. Toch is dit dwaasheid. Ik heb u toch immers gezegd: Zij kennen nog uw leven en uw wereld, zo genegenheid een band heeft gevlochten tussen u en hen. Het enige monument dat u kunt oprichten voor één die dood is volgens uw opvattingen, heengegaan is uit uw wereld, is te leven, maar te leven op een wijze die waardig is. Uit uw eigen leven te bouwen een geestelijk monument, dat betekent een altijd inniger wordende vereniging met de kracht aan wie u deze kracht ontleende.

Uw wereld van mensen is een vreemde wereld. U kan dat niet zien, rond u gaat het rumoer, het gedrijf, het gejaag van een alledaags leven, maatschappelijk, sociaal en economisch vol dwang, vol wensen, vol vragen. U ziet niet de inconsequentie van de mens, u ziet niet zijn dwaasheid en u begrijpt niet hoe hij een toren bouwt als volgens de Bijbel eens in Babel werd gebouwd. Elk mens in zichzelf. Men denkt dat men materieel een toren kan bouwen die voert tot God. Dit is onmogelijk. Inconsequent de mens, die zich baserende op de stof, de vergankelijkheid van de stof niet als eigen vergankelijkheid aanvaarden wil en kan. Inconsequent de mens die, de geest als enige werkelijkheid erkennende, zich bindt aan stoffelijke normen en vragen, die stoffelijke aanwezigheid en stoffelijk bezit als noodzaak voor het geluk beschouwt. Inconsequent de mensheid, wij kennen haar. En in ons is de grote liefde die in haast elke verlichte geest steeds groeiend, tot een verterend vuur wordt, een reinigend en louterend vuur: de liefde voor de mensheid, niet alleen als persoon maar als geheel, als kinderen spelend in een begoocheling. En deze liefde is de macht die ons stelt naast u op aarde. Deze liefde is de kracht die ons in staat stelt om met u te zijn tot in het diepste duister. Deze liefde is de kracht die u eens zal opheffen, de kracht ook in ons steeds weer versterkt, steeds opnieuw gewekt en vereeuwigd door de Schepper. Misschien vindt u, mijn vrienden, dat dit woord niet is een woord van wijding, misschien ontbreekt er iets aan de predikende toon en galm die zo gebruikelijk is geworden, de woordrijke leegheid die vaak wordt genomen voor schoonheid. Maar ik zeg u, de enige wijding die te geven en te ontvangen is, is de wijding van het leven. Ontvangende de wijding van het leven door de schoonheid die anderen u schenken, zelf in liefde tot al het geschapene, geven de wijding en schoonheid aan uw bestaan. Werp niet als een nutteloos speeltuig uw vermogen, juist van geestelijke kracht, van u af. Wees tot steun en staf van diegene die daaraan behoefte heeft. Wees een bron van altijd wederkerend begripen voor een wereld die u misschien niet begrijpt. Wees verdraagzaam tegenover een wereld vol van onverdraagzaamheid. Dan zult u begrijpen wat wijding is. Wijding, niet een spel van woorden of een korte flits van sentimentele gevoeligheid op religieuze basis, maar leven in het licht Gods, strevende naar de volmaaktheid. En daarmee vrienden, dank ik u voor uw aandacht. Overdenk deze, mijn woorden, nog een ogenblik, dan kunt u na enige tijd de zitting hervatten met een andere spreker. Goedemorgen.

HET SCHONE WOORD

Goedemiddag vrienden.

"Het schone woord". Ik stel er prijs op om één onderwerp van u te ontvangen.

Reactie: Mag ik dan misschien zeggen "kracht"?

Kracht

Kracht, ongekende lijnen die zich strekken
Van oneindigheid tot oneindigheid.
Kracht, eeuwigheid op eeuwigheid verslindende tijd.
Kracht, mensheid die komt, mensheid die vergaat,
Wereld die blust en ster die ontstaat,
Kracht.
Kracht schepping, kracht ondergang.
Kracht, al het zijn, het zijn dat niet lang
En niet kort is maar altijd,
Zonder grens, eeuwigheid en kracht.
Kracht is de wil die het zelve regeert,
Kracht is het "ik" dat ook anderen eert,
Kracht is de wet die door God werd gesteld,
Kracht is het wondere scheppingsgeweld.
Kracht in de nevel die vormt uit duisternis licht,
Kracht in het vergaan dat naar duister gericht schijnt.
Kracht, dat is God, dat is geest, dat is stof,
Kracht is een woord dat het heelal omlijnt.
Wie zoekt naar kracht
En delft met smart
Naar beheersing, naar macht,
Moet in het eigen hart gaan zoeken,
Want de kracht die in u schuilt
Wordt vaak verhuld.
Gij hebt nog niet het zelfbesef,
Hebt nog niet het geduld
Om uzelf te bedwingen en te beheersen.
Maar hoe verder gij dringt
In de wondere weg van het eigen-ik
Hoe meer gij erkent die lijnen
Die zijn het begin en het eind,
Hoe meer gij merkt dat het hele heelal
In het "ik" zelve ook staat omlijnd.
Gij zult dan begrijpen hoe wonder de kracht
Is, de wil, de gedachte tot wezen gebracht
Door een onvoorstelbaar groot vermogen
Dat vol liefde en mededogen
De wetten heeft gesteld
En kracht heeft geschapen
Die soms wel schijnt geweld,
Maar wordt beheerst;
Die uit de ruimte van eerst, geschapen heeft
Een zijn, een wereld ook
Waarop de mensheid leeft.
Kracht die u gegeven heeft uit eeuwig zoeken
Levenslang naar de vrijheid,

Naar het ontsnappen aan de gebondenheid,
 De dwang van het zijn.
 Kracht is het geweest die uw vader was
 En kracht was het die uw moeder was.
 Kracht is de gedachte
 Die aan uw wieg heeft gestaan,
 Kracht is het licht dat u
 De ogen open doet gaan
 En kracht is uw zijn.
 Kracht dat is het vermogen
 Om leed en pijn te overwinnen.
 Kracht betekent, waar een fout is begaan
 Terugkeren en weer opnieuw beginnen.
 Kracht is begin en het eind van het Al.
 Wie is het die kracht omschrijven zal
 In een enkel woord?
 Wie is het die met een enkel akkoord
 Zal aangeven de bron,
 Het begin van alle zijn en leven?
 Kracht, uiting van mijn God.
 Kracht, die ik alleen begrijpen kan,
 Want niet kan ik bevatten God.
 Kracht, die mijn lot zo vaak beheerst,
 Kracht die mij door de sferen drijft
 En telkenmale in een nieuw bewustzijn,
 Een nieuw leven, nieuwe wijsheid schrijft.
 Kracht die mij doet voortbestaan,
 De pelgrimsweg doet verder gaan.
 Kracht, ik aanvaard U
 Als de gave en het lot
 Mij gegeven door de God
 Die ik niet ken.
 Wanneer ik kom aan 't eind der tijd
 Doorgaan heb de vormen der eeuwigheid,
 Dan keer ik in mijn God tot U,
 Dan verlies ik misschien de kracht
 Die nu mij drijft.
 Maar in U zal zij mij weer gegeven worden,
 Nieuwer, sterker, schoner dan weleer.
 Dan zal ik alle kracht omvamen en kennen.
 Maar ach, wie omvaamt U of kent U, mijn Heer
 En Schepper.
 Kracht die het zelf beheerst
 Is het teken van Uw macht, o God,
 Ze geeft de kracht om anderen te helpen,
 Om het lot van anderen te verzachten.
 God, Ge wekt in ons zo vele ongekende krachten,
 Die toch niets zijn dan Uwe kracht.
 Vader, bescherm mij, opdat ik niet
 De macht mij gegeven
 Misbruik in het leven.
 Vader, met Uw kracht, sta mijn krachten bij.

En daarmee, vrienden, hoop ik aan uw wens tegemoet gekomen te zijn en wens ik u een
 gezegende zondag en een goede en vreugdige week.
 Ik dank u voor uw aandacht.